

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 316/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S. a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 1670/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., M., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2009 doručená sťažnosť spoločnosti S., a. s., M., M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 1670/99.

Zo sťažnosti vyplýva, že Poštová banka, a. s., hlavná pobočka Košice (ďalej len „oprávnený“), návrhom zo 17. mája 1999 doručeným súdnej exekútorke JUDr. R. Ď., K. (ďalej len „exekútorka“), 18. mája 1999 požiadala o vykonanie exekúcie proti sťažovateľke ako povinnému v 1. rade a spoločnosti S. a. s., M., ako povinnému v 2. rade na základe notárskej zápisnice č. N 352/98, Nz 356/98 z 3. septembra 1998 na účel uspokojenia pohľadávky vo výške istiny 111 547,93 USD, riadnych a sankčných úrokov do 13. mája 1999 v sume 2 450,09 USD a úrokov z omeškania vo výške 16 % do zaplatenia dlhu.

Exekútorka prípisom z 18. mája 1999 požiadala okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd jej udelil poverenie na vykonanie exekúcie 21. mája 1999 a súdna exekútorka v ten istý deň vydala upovedomenie o začatí exekúcie č. Ex 569/09, ktoré sťažovateľka prevzala 27. mája 1999.

Sťažovateľka podala okresnému súdu 28. mája 1999 prostredníctvom svojho právneho zástupcu dve samostatné podania, a to námietky proti trovám exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie. V obidvoch podaniach namietala, že exekučný titul sa stal po začatí exekučného konania neúčinným, pretože 20. mája 1999 predložila oprávnenému žiadosť o rozloženie splátok úveru a v zmysle tejto žiadosti úver aj spláca. Sťažovateľka uhradila 4. júna 1999 celú vymáhanú pohľadávku, čo oprávnený oznámil exekútorke podaním zo 16. júna 1999 doručeným 22. júna 1999.

Prípisom z 29. júna 1999 exekútorka zaslala okresnému súdu námietky sťažovateľky proti trovám exekúcie a vyjadrenie oprávneného k námietkam, nezaslala však oznámenie oprávneného o uhradení vymáhanej pohľadávky. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 1670/98-33 (správne má byť č. k. 11 Er 1670/99-33) z 21. júla 1999 námietky sťažovateľky zamietol. Podľa poučenia v tomto uznesení je sťažovateľka presvedčená, že okresný súd rozhodol len o námietkach voči trovám exekúcie, o ktorých proti rozhodnutiu

nie je odvolanie prípustné, nie aj o návrhu na zastavenie exekúcie, proti ktorému by podľa jej názoru bol prípustný opravný prostriedok.

Exekútorka vydala 28. júla 1999 príkaz na úhradu trov exekúcie, ktoré pozostávali z jej odmeny v sume 1 milión Sk a náhrady hotových výdavkov v sume 3 225 Sk. Sťažovateľka nesúhlasila s vyúčtovaním trov exekúcie a podaním z 9. augusta 1999 upozornila exekútorku na protiprávnosť jej postupu. Napriek tomu bola z účtu sťažovateľky 10. augusta 1999 odpísaná uvedená suma.

Podaním zo 17. marca 2000 exekútorka vrátila okresnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu, že exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie [§ 60 písm. e) Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase] 18. októbra 1999. Sťažovateľka nemala vedomosť o tomto úkone exekútorky a 10. júna 2000 doplnila svoj návrh na zastavenie exekučného konania z 28. mája 1999, v ktorom žiadala, aby okresný súd zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a), b) a f) Exekučného poriadku [a) rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, sa nestalo vykonateľným, b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným; f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané].

Pretože okresný súd nereagoval na podania sťažovateľky, podaním z 1. júla 2008 žiadala o odstránenie prietáhov v konaní a o vydanie rozhodnutia o jej procesnom návrhu. Okresný súd prípisom z 22. júla 2008 oznámil sťažovateľke, že o jej návrhu nebude rozhodovať, pretože exekútorka 21. marca 2000 vrátila poverenie na vykonanie exekúcie a konanie sa skončilo podľa § 60 písm. e) Exekučného poriadku. Sťažovateľka opäť podala sťažnosť na prietahy podaním z 12. augusta 2008, na ktorú predseda okresného súdu odpovedal prípisom z 19. augusta 2008, v ktorom konštatoval, že v uznesení z 21. júla 1999 sa okresný súd vysporiadal aj s návrhom na zastavenie exekúcie, a preto považuje sťažnosť za neopodstatnenú. Sťažovateľka požiadala o prešetrenie vybavenia jej sťažnosti predsedu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“). V odpovedi z 2. októbra 2008 sa konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky bola predsedom okresného súdu vybavená správne

a v súčasnosti už nie je možné rozhodovať o návrhu na zastavenie exekúcie, pretože exekučné konanie bolo skončené vrátením poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd tým, že dosiaľ nerozhodol o jej návrhu na zastavenie exekúcie z 28. mája 1999, porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Svojou nečinnosťou okresný súd spôsobil, že napriek neoprávnene začatej exekúcii a uhradeniu celej pohľadávky pred 29. júnom 1999 (keď exekútorka zaslala námietky okresnému súdu) exekútorka zablokovala všetky účty sťažovateľky, čím ochromila jej obchodné aktivity v čase, keď mala financovať svoju rozhodujúcu podnikateľskú aktivitu (nákup sladovníckeho jačmeňa), a exekučným príkazom zinkasovala trovy exekúcie v sume, ktorá bola v rozpore s právnymi predpismi. Sťažovateľka tiež zdôraznila, že v dôsledku nečinnosti okresného súdu nemohla uplatniť svoje procesné právo podať odvolanie proti rozhodnutiu o návrhu na zastavenie exekúcie, a tým sa brániť proti protiprávnemu postupu oprávneného a exekútorky v exekučnom konaní.

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 1670/99 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasne sa domáha, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal jej finančné zadosťučinenie 16 600 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou okresného súdu, ktorá má spočívať v tom, že okresný súd dosiaľ nerozhodol o jej návrhu na zastavenie exekúcie z 28. mája 1999.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nedovoľuje (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04).

Postup okresného súdu v súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľky zaručených ústavou a dohovorom podľa názoru ústavného súdu treba

považovať za „iný zásah“; pri inom zásahu sa lehota na podanie sťažnosti počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o inom zásahu dozvedieť.

K zbytočným priesťahom v postupe všeobecného súdu môže dochádzať len v neskončenom súdnom konaní. V danej veci sa sťažovateľka musela dozvedieť o tom, že exekučné konanie je skončené a okresný súd nebude o jej návrhu na zastavenie exekúcie z 28. mája 1999 rozhodovať, najneskôr doručením upovedomenia krajského súdu o vybavení jej žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priesťahy, ktorú podala predsedovi okresného súdu. Krajský súd vybavil žiadosť sťažovateľky prípisom sp. zn. Spr 176/08 z 2. októbra 2008, ktorý bol sťažovateľke doručený 9. októbra 2008. Najneskôr od tohto okamihu jej začala plynúť dvojmesačná zákonná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila sťažnosťou z 2. júla 2009, ktorú doručila 9. júla 2009, teda po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) na podanie sťažnosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola podaná oneskorene, ústavný súd ju na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2009